

Ала полека лека зела да става промѣна. Турската държава се засилвала до едно време, сетне зела да отпада. Чиновниците се развратили, бейоветъ почвали да обедняватъ, войскитъ на султана не се биели вече, както по-рано. Турската войска се разхайтила. Войниците бѣгали отъ бойното поле, нападали мирнитъ български села и ограбвали имотитъ имъ. Появили се много разбойници, които по-срѣдъ день ограбвали както българитъ, тъй и турцитъ. Много села и градове били изгорени. Турцитъ се изплашили отъ своитъ разхайтени еничери и лоши чиновници. За това тѣ поканили българитъ да не бѣгатъ по гори, а да идатъ въ градоветъ и да помагатъ противъ обирниците, когато такива дойдатъ. Ония българи, чийто села били ограбени и изгорени, се съгласили да идатъ въ градоветъ и тамъ започнали разни занаяти. Но тѣ нѣмали оръжие и не можали да помагатъ. Ето защо турцитъ били принудени да дадатъ на по-смѣлитъ българи пушки и да ги викатъ на помощъ противъ крадцитъ. Така нѣкои българи се сдобили съ пушки, ножове и пищове. Когато се появявали разбойници и кърджалии да нападатъ града, българитъ дигали оръжието и заедно съ турцитъ излизали, изкопавали около града окопи, биели се съ разбойниците и ги побеждавали. Тука турцитъ за пръвъ пжтъ видѣли, че българитъ сж храбри и че се биятъ много по-смѣло и отъ тѣхъ. Значи, българитъ показали сила и турцитъ зели да ги почитатъ.

Ала преселенитъ българи въ градоветъ показали и друга сила. Тѣ се заловили за търговия, за занаятъ, за зидарство, за градинарство и т. н. Съ труда си спечелили малко пари, купили си кжщи и се задомили, съградили дюгени и наредили изра-